

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 102525 19 GŽ
Brčko, 02.08.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Gligorević Ruže, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Kovačević Maide, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja G.d.o.o.B., zastupan po zakonskom zastupniku-direktoru P.V., a isti po punomoćniku G.B., advokatu iz Š., protiv tuženog B.d.BiH, zastupan po zastupniku po zakonu Pravobranilaštvu ..., radi naknade štete, v.sp. 82.574,70 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 102525 17 P od 10.09.2018. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 02.08.2019. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužitelja G.d.o.o.B. se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 102525 17 P od 10.09.2018. godine u pobijanom dijelu u stavu I izreke POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 102525 17 P od 10.09.2018. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„Odbija se tužbeni zahtjev tužioca kojim je tražio da se obaveže tuženi da mu na ime naknade štete isplati iznos od 82.574,70 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 09.03.2017. godine kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate.

Obavezuje se tužilac da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.727,50 KM, u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.“

Protiv prvostepene presude (odluke o tužbenom zahtjevu sadržane u stavu I izreke), žalbu je blagovremeno izjavio tužitelj G.d.o.o.B. (u daljem

tekstu tužitelj) zbog „bitne“ povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno „ili“ nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tuženi B.d.BiH (u daljem tekstu tuženi) nije odgovorio na žalbu tužitelja.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 8/09, 52/10 i 27/14 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici zahtjev je tužitelja (tužbeni zahtjev) da mu tuženi naknadi štetu u iznosu od 82.547,70 KM, uz zahtjev za dosudu zakonske zatezne kamate od podnošenja tužbe i troškova postupka.

Za osnov svog zahtjeva tužitelj je naveo da je sa tuženim sklopio Ugovor o pružanju usluga „izrada katastarskog softvera“ za potrebe V.B.d.BiH, da je na osnovu sklopljenog Ugovora izvršio 93% svojih ugovornih obveza što u novčanom ekvivalentu iznosi 82.547,70 KM zajedno sa PDV-om, a da tuženi nije ispunio svoje ugovorne obveze, odnosno da mu je onemogućio da započeti posao završi, zbog čega je morao da raskine pomenuti Ugovor i zbog čega je pretrpio štetu.

Postavljenom tužbenom zahtjevu, tuženi je, pozivajući se na ugovorena prava i obveze, iskazao protivljenje tvrdnjom da je tužitelj taj koji nije ispunio svoje obveze preuzete Ugovorom (jer je kasnio sa izvršenjem svojih obveza), odnosno da nije bio u stanju realizirati ugovoreni posao, zbog čega je on morao da raskine pomenuti Ugovor.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelj temelji svoje zahtjeve i činjeničnih tvrdnji i argumenata kojima je tuženi osporio njegove zahtjeve i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da su tužitelj, kao davatelj usluga, i tuženi (V.B.d.BiH, Odjeljenje ...), kao naručilac usluga, dana 04.03.2014. godine sklopili Ugovor (potpisan od obje ugovorne strane dana 25.03.2014. godine) o pružanju usluga „izrada katastarskog softvera za potrebe V.B.d.BiH“ (u daljem tekstu Ugovor), kojim se tužitelj obvezao pružiti uslugu izrade katastarskog softvera za potrebe V.B.d.BiH, a tuženi se obvezao platiti ugovorenu cijenu (88.790,00 KM, sa uračunatim PDV-om i svim troškovima) nakon što tužitelj izvrši uslugu koja je predmet ugovora (izradi katastarski softver za potrebe V.B.d.BiH),

da su, prema članu 5. stav (1) Ugovora, ugovorne strane za realizaciju izrade pomenutog softvera utvrdile rok od 150 kalendarskih dana (od dana potpisivanja Ugovora), unutar kojeg roka se tužitelj obvezao prvo izvršiti fazu implementacije softvera u roku od 30 kalendarskih dana (član 5. stav (2) Ugovora), a potom se obvezao (nakon izvršene faze implementacije) izvršiti i fazu testiranja i preostale obveze izrade softvera u roku od 90 kalendarskih dana od dana potpisivanja zapisnika o izvršenoj implementaciji softvera (član 5. stav (4) Ugovora),

da su ugovorne strane utvrdile da faza implementacije softvera počinje uvođenjem tužitelja u posao, „nakon čega će u roku od pet (5) dana biti međusobno usaglašen plan rada koji sadrži glavne korake, aktivnosti uključujući i popis svih relevantnih dokumenata i podataka“ koje tuženi „treba staviti na raspolaganje“ tužitelju, a završava se obostranim potpisivanjem zapisnika o „izvršenoj implementaciji softvera od strane nadzornog organa i predstavnika“ tužitelja, „nakon čega se pristupa testiranju instaliranog softvera“ (član 11. stav (2) Ugovora),

da se pomenutim Ugovorom tuženi obvezao (između ostalog) da tužitelju osigura pristup dokumentaciji i informacijama potrebnim za izvršavanje predmeta ugovora koje su navedene u planu rada iz člana 11. stav (2.) Ugovora, kao i da mu je obveza da formira nadzorni organ, tim za testiranje i komisiju za primopredaju,

da je Komisija za kontrolu pružanja usluga (imenovana Odlukom broj predmeta 13-004401/13, broj akta 10-0430CT-34 od 04.04.2014. godine, odnosno Odlukom o izmjeni Odluke broj predmeta 13-004401/13, broj akta 10-1084SM-37/14 od 21.08.2014 godine), čiji je zadatak da u ime tuženog vrši nadzor, kontrolu i prijem usluga od strane tužitelja, dana 22.08.2014. godine održala sastanak na kojem je uvažila zahtjev tužitelja (zahtjev za određivanje novog roka za realizaciju izrade softvera, kojeg je tužitelj podnio zbog činjenice da je na teritoriji B.d.BiH bilo proglašeno vanredno stanje zbog elementarne nepogode-poplava) i odredila krajnji rok za implementaciju softvera do 21.09.2014. godine,

da je tužitelj izvršio implementaciju katastarskog softvera za potrebe V.B.d.BiH (zapisnik o izvršenoj implementaciji broj predmeta 13-004401/13, broj akta 10-0066BP-40/14 od 18.09.2014. godine) tako što je izvršio instalaciju: 1. integrisanog CAD/GIS desktop softvera tj. softvera AutoCAD® Map 3D 2014 firme Autodesk® Trial verziju sa pratećim dokumentima, 2. web komponente MapGuide za pregled grafičkih (alfa-numeričkih) podataka, 3. DBMS sistema MS SQL Servera 2012 Express, 4. Geoprostorne baze podataka K. B. sa podacima migriranim iz postojećeg sistema SQL Server 2000 u sistem SQL Server 2012 i 5. softverske komponente SQL Server Reporting Services-Report Builder 3. D,

da su tužitelj i tuženi 24.12.2014. godine sklopili Aneks Ugovora o pružanju usluge izrade katastarskog softvera za potrebe V.B.d.BiH (u daljem tekstu Aneks) kojim su izmijenili član 5. stav (4) Ugovora, kojim se tužitelj obvezao da nakon faze implementacije izvrši fazu testiranja i ostale obveze izrade softvera u roku od 180 kalendarskih dana od dana potpisivanja zapisnika o izvršenoj implementaciji,

da je Komisija za testiranje instaliranog softvera dana 18.03.2015. godine izvršila testiranje instalirane WEB i Desktop aplikacije katastarskog softvera za potrebe V.B.d.BiH, nakon čega je utvrdila: da je prenos podataka za tražene katastarske općine izvršen uz primjećene manje nedostatke, da instalirana korisnička Desktop aplikacija „AutoCAD MAP 3D 2015“ i korisnički web interfejs imaju nedostatke u pogledu funkcionalnosti prilikom korištenja za rješavanje svakodnevnih aktivnosti, da jezik korisničkog interfejsa nije prilagođen službenim jezicima i pismu u B.d.BiH, da ne postoji mogućnost štampanja izlaznih dokumenata na svim službenim jezicima i pismima u B.d.BiH neovisno od jezika interfejsa i modifikovanja šablona za izlazne dokumente (rješenja o provedenim promjenama, kopija katastarskog plana itd), te da ne postoji mogućnost pretrage podataka po nazivu katastarskih općina i broju parcele, o kojim nedostacima je obavijestila tužitelja putem mail-a,

da su na sastancima Komisije za testiranje (sastanci održani 30.04.2015. godine i 04.05.2015. godine) konstatirani nedostaci instaliranog softvera, odnosno klijentske aplikacije „G._GIS“ koji se ogledaju u tome što: kod obnavljanja granica parcele i iskolčenja objekata nedostaje oznaka detaljnih tačaka; kod obrade podataka snimljenih na terenu nedostaje kod geodetskog snimka, ispis oznaka i kota tačaka, štampanje izlaznog dokumenta sa snimljenim podacima; kod cijepanja parcele, promjene oblika i površine, spajanja parcela, promjene kulture, funkcije koje nedostaju u instaliranom softveru su ispis oznaka novih detaljnih tačaka, štampanje izlaznih dokumenata (skica snimanja, prijavni list, nacrt rješenja, rješenje), prosljeđivanje započete promjene na dalje postupanje (promjena započetog izvršitelja posla); kod uklanjanja objekata nedostaje uvid u istorijat parcele po stavci spiska promjena sa prikazom starog i novog stanja za svaku promjenu koja se desila na parceli; kod kopije katastarskog plana nedostaju funkcije štampanja važećeg stanja katastarskog plana za parcele u formatima A4, A3, A2... u razmjeri katastarskog plana ili ukoliko parcela u svom obliku ne može da se iscrta u razmjeri katastarskog plana nema mogućnosti biranja razmjere,

da je Komisija za testiranje dana 31.08.2015. godine zakonskom zastupniku tužitelja uputila mail, kojim ga je obavijestila da je od krajnjeg roka za izradu softvera proteklo šest mjeseci, a da je od zadnjeg njenog (Komisije za testiranje) zapisnika sa uočenim nedostacima, odnosno od posljednjih dostavljenih primjećениh nepravilnosti u radu softvera proteklo dva mjeseca, kao i da po dostavljenim primjedbama nije postupljeno, nakon čega je (istim mailom) zakonski zastupnik tužitelja zamoljen da (u što kraćem roku)

obavijesti tuženog o tačnom datumu završetka softvera i usklađivanja sa svim primjedbama, koje mu je dostavila,

da je na sastanku održanom 14.10.2015. godine (kojem su prisustvovali članovi Komisije za testiranje i predstavnik tužitelja P.V.) izvršeno testiranje softvera, nakon čega je Komisija ukazala predstavniku tužitelja na nepravilnosti i nefunkcionalnosti koje su se pojavile tokom testiranja, a koje se odnose na: neusklađenost izgleda DGP sa važećim propisima, problemima oko inporta koordinata iz dokumenata, ispisa oznaka i kota tačaka frontova, grešaka kod cijepanja parcela (pokušaj cijepanja parcela broj ..., ..., ..., ... k.o. B.2 2, odnosno provođenje promjene i prijavnog lista koji je već proveden u postojećem katastarskom softveru broj 25/2015), nepostojanje funkcije za uklanjanje objekata, za spajanje parcela i brisanje objekata, kao i problema vezanih za prijavni list i format ispisa podataka u prijavnom listu, geodetski snimak i skicu snimanja,

da je Komisija za testiranje instaliranog katastarskog softvera dana 23.11.2015. godine primila od strane tužitelja posljednju verziju softvera „G._GIS“, koja je instalirana na računare Komisije,

da je dana 30.11.2015. godine Komisija za testiranje završila testiranje instaliranog katastarskog softvera i pri tome utvrdila da instalirano softversko rješenje nije usklađeno sa zahtjevima tuženog, nakon čega je Komisija sačinila prilog „Broj 1“ u kojem su navedene uočene greške i nedostaci,

da je dana 11.12.2015. godine Komisija za kontrolu pružanja usluga utvrdila da usluge koje je izvršio tužitelj nisu u skladu sa zahtjevima tuženog zbog toga što instalirano softversko rješenje nije usklađeno sa zahtjevima tuženog sadržanim u tenderskoj dokumentaciji i što je tužitelj kasnio sa isporukom usluge duže od krajnjeg roka za realizaciju Ugovora, obzirom da je krajnji rok (prema Ugovoru i Aneksu) za isporuku usluga bio 18.03.2015. godine,

da je tužitelj dana 08.01.2016. godine tuženom dostavio izjavu o raskidu Ugovora u kojem je naveo da nije u mogućnosti dovršiti ugovoreni posao (smatra da je 90% ugovorenih obveza realizirao), jer je u tome onemogućen kršenjem odredbi Ugovora od strane tuženog, zbog toga što mu tuženi nije dostavio postojeću dokumentaciju u papirnoj ili digitalnoj formi (nedostavljanje postojećih podataka skladištenih u bazi podataka MS SQL Server 2000 radi dalje migracije istih u novu bazu MS SQL Server 2012) kao i zbog toga što tuženi nije formirao nadzorni organ koji bi pratio realizaciju posla,

pa kako vještak informaciono-komunikacijske oblasti nije mogao utvrditi obim urađenog posla u projektu, jer ukoliko bilo koji od zahtijevanih tehničkih funkcionalnosti nije operativan, tj. ne radi, tuženi nije u mogućnosti obavljati radnje koje su mu bile potrebne i zbog kojih je raspisao otvoreni postupak

javne nabavke, obzirom da se projekat tretira kao jedna cjelina, a ne po određenom učinku završenog dijela cjeline, odnosno kod toga da bez urađene cjeline softver ne može da funkcioniра,

i kako je prema nalazu i mišljenju istog vještaka instalirano rješenje neusklađeno sa zahtjevima tuženog, kao naručitelja usluga (zahtjevi sadržani u tenderskoj dokumentaciji), kod toga da se „projekat tretira kao jedna cjelina, a ne po određenom učinku završenog dijela cjeline“, obzirom da „moduli nisu zasebno tretirani da bi se na osnovu toga moglo dati mišljenje koji moduli su u potpunosti funkcionalni, a koji ne“, zbog čega u konačnom nije mogao utvrditi obim urađenog posla u projektu, te kako je i vještak našao da je Komisija za testiranje (ili njeni članovi) u više navrata obavještavala tužitelja, kao davatelja usluga, da programsko rješenje nije funkcionalno i da su prošli definirani rokovi za implementaciju,

a, kako ni vještak ekonomske struke nije mogao utvrditi visinu eventualne štete koju je tužitelj pretrpio, jer bi istu mogao utvrditi samo u slučaju da je vještak informaciono-komunikacijske oblasti mogao utvrditi stepen završenosti posla u konkretnom projektu, što bi predstavljalo podlogu za utvrđivanje vrijednosti izvršenih usluga,

prvostepeni sud je zaključio da posao koji je obavio tužitelj ima nedostatak, jer je softver koji je instaliran neupotrebljiv, zbog čega tuženi, sukladno odredbi člana 623. stav 1. i stav 3. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89 – u daljem tekstu Zakon o obligacionim odnosima) nije dužan tužitelju isplatiti iznos koji on potražuje tužbom,

dok je o troškovima parničnog postupka, prvostepeni sud odlučio primjenom odredbe člana 119. stav 1. Zakona o parničnom postupku, a kako se ova odluka ne pobija žalbom, nije predmet razmatranja žalbenog vijeća.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, tužitelj kroz sva tri žalbena razloga u bitnom tvrdi da je prvostepeni sud pravilno cijenio provedene dokaze, posebno iskaze svjedoka R.D., M.T., Z.P. i R.B., odnosno da ih je cijenio u međusobnoj vezi sa ostalim dokazima da bi u tom slučaju zaključio da je on (tužitelj) izvršio svoju ugovornu obvezu u procentu od 93%, a da je tuženi taj koji nije ispunio svoje ugovorne obveze, odnosno da je tuženi, kao naručitelj posla, sukladno odredbi člana 600. Zakona o obligacionim odnosima, imao pravo da vrši nadzor nad obavljenim poslom i da daje uputstva kad to odgovara prirodi posla, a da je to propustio učiniti.

Takve, međutim, tvrdnje tužitelja ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno njegovim žalbenim navodima ocijenio da je prvostepeni sud sve

provedene dokaze (kako iskaze svjedoka R.D., M.T., Z.P. i R.B., tako i nalaz i mišljenje vještaka informaciono-komunikacijske oblasti) cijenio u svemu kako mu nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku. Svakom od izvedenih dokaza prvostepeni sud je dao odgovarajući značaj sa aspekta odredbi Zakona o obligacionim odnosima o raskidu ugovora zbog neispunjenja i posljedicama raskida, po kojem se tužbeni zahtjev u korelaciji sa prigovorima i argumentima protiv zahtjeva iz tužbe, raspravlja i prosuđuje. Pri tome je prvostepeni sud svakom sudioniku u postupku, omogućio da iznese sve činjenice i okolnosti na kojima zasniva svoj zahtjev (ili kojima pobija navode i dokaze protivnika), da predloži i izvede dokaze, pa je poštujući raspravno načelo propisano odredbom člana 7. Zakona o parničnom postupku, koje obvezuje stranke i da prikupljaju činjeničnu građu i dokaze na kojima temelje svoje zahtjeve i da ih izvode, svoju odluku kojom je odbio tužbeni zahtjev utemeljio na činjenicama za koje je imao podlogu u provedenim dokazima.

Stečeno uvjerenje da posao koji je obavio tužitelj ima nedostatak, koji ga čini neupotrebljivim, tj. da je softver koji je instalirao tužitelj neupotrebljiv i da se ne može koristiti, prvostepeni sud je opravdao dovoljnim razlozima činjenične i materijalnopravne naravi.

Time u pravcu istaknutih žalbenih razloga i relevantnih navoda nisu učinjeni žalbom ukazani propusti procesne i činjenične naravi (da je zbog pogrešne ocjene dokaza prvostepeni sud izveo pogrešne činjenične zaključke o neosnovanosti tužbenog zahtjeva, ili da je prvostepeni sud učinio povrede odredaba parničnog postupka koje su bile od uticaja na donošenje pravilne i zakonite presude), a ni propusti materijalnopravne naravi (da je prvostepeni sud povrijedio pravila o neosnovanosti tužbenog zahtjeva kada je zaključio da tuženi nije dužan isplatiti iznos koji tužitelj potražuje tužbenim zahtjevom zbog toga što posao obavljen od strane tužitelja ima nedostatak, koji njegov proizvod/software čini neupotrebljivim) za koje tužitelj tvrdi da su uticali na pravilnost i zakonitost prvostepene presude.

Naime, u dvostranim ugovorima kada jedna strana ne ispuni svoju obvezu, druga strana može, pod uvjetima propisanim odredbama Zakona o obligacionim odnosima o raskidu ugovora (članovi od 124. do 132.) raskinuti ugovor. Međutim, kod djelimičnog ispunjenja ne može se vjerovniku uvijek priznati pravo na raskid, niti ugovornoj strani koja je kriva što nije ispunjena ugovorna obveza, a to su već faktička pitanja svakog konkretnog slučaja o kojima se raspravlja i izvode dokazi u parnici, kao što je raspravljano u ovoj parnici.

A, temeljem provedenih dokaza utvrđeno je da katastarski softver, koji je izradio tužitelj za potrebe V.B.d.BiH, ima takav nedostatak zbog kojega je u konačnom neupotrebljiv i ne može se koristiti za obavljanje radnji zbog kojih je raspisan tender.

Pri tome, ovaj sud drži da tome nije uzrok neispunjavanje ugovornih obveza od strane tuženog (nedostavljanja postojeće dokumentacije u papirnoj ili digitalnoj formi, odnosno neformiranja nadzornog organa radi praćenja realizacije posla), zbog čega je, kako tvrdi tužitelj, bio primoran raskinuti Ugovor i zbog čega nije bio u prilici da završi predviđeni (ugovoreni) posao.

Ovo stoga što je, sukladno odredbi člana 11. stav (2) i odredbi člana 21. stav (1) tačka c) Ugovora, obveza tuženog (kao naručitelja usluge) da stavi na raspolaganje relevantne dokumente i podatke, odnosno osigura pristup dokumentaciji i informacijama potrebnim za izvršavanje predmeta Ugovora tužitelju (kao davatelju usluge) postojala u prvoj fazi, tj. fazi implementacije softvera, koju je tuženi očigledno ispunio kod činjenice da je ta faza (faza implementacije) okončana potpisivanjem zapisnika o izvršenoj implementaciji katastarskog softvera za potrebe V.B.d.BiH broj predmeta 13-004401/13, broj akta 10-0066BP-40/14 od 18.09.2014. godine (zapisnik potpisan od strane P.V./zakonskog zastupnika tužitelja i Komisije za kontrolu pružanja usluga, čiji zadatak je da u ime tuženog upravo vrši nadzor, kontrolu i prijem usluga od strane tužitelja u sastavu V.Š./predsjednik Komisije, te J.P., S.H. i B.P.P./kao članova Komisije), nakon čega je uslijedila druga faza, tj. faza testiranja instaliranog softvera.

S tim u vezi, neosnovana je i tvrdnja tužitelja da tuženi nije formirao nadzorni organ radi praćenja realizacije izvršenog posla, kod toga da je isti formiran, tj. imenovan Odlukom broj predmeta 13-004401/13, broj akta 10-0430CT-34 od 04.04.2014. godine u sastavu V.Š., kao predsjednik Komisije, te J.P., D.I. i B.P.P., kao članovi Komisije, koja je promijenjena Odlukom o izmjeni Odluke broj predmeta 13-004401/13, broj akta 10-1084SM-37/14 od 21.08.2014 godine i to tako što je umjesto D.I., kao člana Komisije, imenovana S.H., kao član Komisije, a čiji je zadatak bio da u ime tuženog vrši nadzor, kontrolu i prijem usluga od strane tužitelja, kojem zadatku je odgovorila (potvrđuju naprijed izložene činjenice).

Prema tome, temeljem provedenih dokaza utvrđeno činjenično stanje u obrazloženju prvostepene presude, da obavljeni posao, odnosno pružena usluga izrade katastarskog softvera za potrebe V.B.d.BiH, ima takav nedostatak koji, kako je utvrdio vještak informaciono-komunikacijske oblasti, u konačnom po svojoj prirodi, čini instalirani softver neupotrebljivim (odredba člana 619. Zakona o obligacionim odnosima) do te mjere da onemogućuje njegovu normalnu upotrebu, tj. ne može se koristiti sukladno zahtjevima tuženog sadržanim u tenderskoj dokumentaciji, te kako materijalna dokumentacija u spisu predmeta implicira da nisu niti bili ispunjeni uvjeti za raskid Ugovora od strane tužitelja (pravo na raskid ugovora ima ugovoru vjerna strana), opravdava zaključak prvostepenog suda o neutemeljenosti tužbenog zahtjeva, odnosno da ne stoji obveza tuženog isplatiti tužitelju iznos koji se potražuje tužbenim zahtjevom. Stoga, tužitelj nema pravo zahtijevati ni djelimičnu naknadu kad posao nije obavio onako kako je ugovoreno, odnosno kada su nedostaci po svojoj prirodi takvi da djelo čini neupotrebljivim imajući u vidu

izričite uslove Ugovora, tim prije što je tuženi bio taj koji se ponašao u skladu sa odredbama Zakona o obligacionim odnosima, pa je tako nakon završene faze implementacije softvera, u više navrata tražio od tužitelja otklanjanje ranije pomenutih (utvrđenih) nedostataka (odredba člana 620. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima), ostavljajući mu primjeren rok za otklanjanje uočenih i utvrđenih nedostataka (odredba člana 620. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima). Međutim, tužitelj je bio taj koji nije mogao otkloniti utvrđene (ukazane) nedostatke, iako ga je tuženi, imajući u vidu sve okolnosti, prirodu posla i obim utvrđenih nedostataka, uvijek blagovremeno obavještavao o utvrđenim nedostacima i ostavljao mu i više nego primjerene rokove za njihovo otklanjanje (odredba člana 618. Stav 1. Zakona o obligacionim odnosima).

Kako kod iznesenog nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi zbog kojih tužitelj pobija prvostepenu presudu, sve činjenice i okolnosti obzirom na odredbe Zakona o obligacionim odnosima o raskidu ugovora zbog neispunjenja i posljedicama raskida, kao i obzirom na obveze iz Ugovora po kojima se postavljeni tužbeni zahtjev raspravlja i prosuđuje su potpuno i pravilno utvrđene, nisu povrijeđena pravila od kojih ovisi ne/osnovanost tužbenog zahtjeva, pošto je prvostepena presuda pravilna sa stanovišta primjene materijalnog prava, a nisu počinjene ni žalbom ukazane povrede parničnog postupka, radi čega je valjalo žalbu tužitelja kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu u pobijanom dijelu u stavu I izreke potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a u stavu II izreke ostaviti neizmijenjenu budući da se nije u tom dijelu žalbom pobijala.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Ruža Gligorević